

(1453) “लघि गत्यर्थः” (I-भ्वादि:-108. सक. सेट्. आत्म.)

‘लघि भोजननिवृत्तौ च’ इति क्षीरस्वामी । ‘लघि शोषणे इत्यग्रे’ इति माधवधातुवृत्तिवचनादयं भ्वादावेवोत्तरत्र शोषणार्थकोऽपीति ज्ञायते ।

लङ्घकः-ङ्विका, लङ्घकः-ङ्विका, लिलङ्घिषकः-षिका, लालङ्घकः-ङ्विका ;

लङ्घिता-त्री, लङ्घयिता-त्री, लिलङ्घिषिता-त्री, लालङ्घिता-त्री ;

इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिकङ्कृतित्वत् (140) ज्ञेयानि । लघुः ।

(1454) “लघि भाषार्थः” (X-चुरादि:-1761. अक. सेट्. उभ.)

आस्वदीयः ।

‘भाषणे लङ्घयेत्, शोषे लङ्घेत्, गत्यां तु लङ्घते’ (श्लो. 45) इति देवः ।

अयं धातुर्भाषार्थकः सकर्मक इति पारायणम् इति क्षीरस्वामी ।

लङ्घकः-ङ्विका, लिलङ्घयिषकः-षिका, लङ्घकः-ङ्विका, लिलङ्घिषकः-षिका, लालङ्घकः-ङ्विका ;

लङ्घयिता-त्री, लिलङ्घयिषिता-त्री ; लङ्घिता-त्री, लिलङ्घिषिता-त्री, लालङ्घिता-त्री ;

इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि चौरादिककुंशयित्वत् (232) ज्ञेयानि ।

(1455) “लछ लक्षणे” (I-भ्वादि:-206. अक. सेट्. पर.)

लच्छकः-च्छिका, लच्छकः-च्छिका, लिलच्छिषकः-षिका, लालच्छकः-च्छिका ;

लच्छिता-त्री, लच्छयिता-त्री, लिलच्छिषिता-त्री, लालच्छिता-त्री ;

इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिकचलित्वत् (510) ज्ञेयानि ।

(1456) “लज भर्त्सने” (I-भ्वादि:-238. सक. सेट्. पर.)

‘-भर्जने’ इति मा. धा. वृत्तिः । पुरुषकारोऽप्यत्र अनुकूलः । ‘भर्जने चेति लीलाशुक्रः’ इति धा. का. 1-32.

‘लज्जेत् लज्जेत् लजेत् लजेत् इत्येते भर्त्सने शपि ।’ (श्लो. 69) इति देवः ।

लजकः-जिका, लजकः-जिका, लिलजिषकः-षिका, लालजकः-जिका ;

लजिता-त्री, लजयिता-त्री, लिलजिषिता-त्री, लालजिता-त्री ;

इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिकखदित्वत् (338) बोध्यानि । ‘लजु—’

1. लङ्घ्यतेऽसौ बालैरिति लघुः । ‘लङ्घिबन्धोर्नलोपश्च’ (द. उ. 1-114) इति कुप्रत्ययो नकारलोपश्च निपात्यते ।